

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Inscriptiones Graecae.

Collegit ediditque

Ernestus Curtius.

Quam resurgens Graecia spem iniecerat, fore ut titulorum veterum nova copia in lucem ederetur, liberata humanitati que reddita tantum abest ut sefellerit, ut vel audacissimi cuiusque spem atque exspectationem longe superaverit. Nimirum qui elegantioris artis opera ex Graecia olim tanta cupidine abstulerunt, ut signis, anaglyphis, vasis pretiosioribus fere nudata restaret, inscriptionum colligendarum non nimum studiosi fuisse easque Graecis atque alienigenis hominibus doctis Graeciam postea invisuris tanquam solamen quoddam reliquisse videntur. Et profecto si quid solaminis est in hoc studio atque in fructu bonis litteris inde redundante, tot publicis privatisque antiquitatis monumentis superstilibus, depopulatas Musarum sedes minus deplorabis. Quamquam enim virorum doctorum, qui Graeciam redivivam perlustraverunt, opera atque industria factum est, ut insigni antiquarum litterarum emolumento multi tituli aut in ipsa Graecia ederentur aut edendi in Germaniam mitterentur — inter quos viros primo loco nominandus est Ludovicus Rossius — tanta adhuc edendorum materia restat, vix ut ab uno alterove omnis exauriri possit. In ipsa Athenarum arce, quam hucusque solam accuratius pervestigatam esse constat, non pauca praeclara huius generis monumenta vides aut omnino aut magnam partem incognita. In his tituli sociorum tributa referentes, quorum singula fragmenta hic illic edita habemus (cf. Franzi Elem.

epigr. gr. p. 120), defuncto Car. Od. Müllero, qui omnium colligendorum atque peculiari libro illustrandorum consilium inierat, iam neminem habere videntur, cuius cura collecti et expoliti prodeant. Alii tituli ne iis ipsis quidem, qui adsunt, adiri legique possunt. Quum enim lapidum inscriptorum ea forma esse soleat, ut exstruendis muris quam optime inseruiant, permulti recentioribus aedificiis inserti latent. Sic et turris illa, quae meridionalem propylaeorum partem premit, et ianua, quam Christiani homines in occidentali parthenonis aditu exstruxerunt, multos huius generis lapides continent. Illi denique arcis tituli, qui in diurnis archaeologicis Atheniensibus eduntur, Germanos fere aequae latent, atque si inediti mansissent. In ceteris Graeciae partibus tantam, quantam Athenis, titulorum multitudinem numquam fuisse omnes sciunt. Delphis tamen — ut uno eoque luculento exemplo utar — quanta fuerit, hinc intelligi potest, quod nos per triduum illic fodientes in sexaginta fere titulos muro inscriptos incidimus. Campus igitur quam vastus iis pateat, iam perspicitur, qui in hac arte epigraphica operam ac studium collocare velint. Cui studio quum etiam nos pro virili parte non deesse voluerimus, postquam alio loco aliquot titulos Atticos aut primum aut emendatius editos proposuimus, nunc alios alibi in itineribus descriptos edere placuit, ut si fieri posset, ad cognoscendam Graecorum antiquitatem aliqua utilitas inde proveniret.

1.

TITULUS NAXIUS.

ΕΠΙΛΗΜ ΡΟ
 ΛΟΤΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΤΑΡΤΕΜΙΣΙΩΝΟΣΤΑΜΙΕΥΟΝ
 ΤΟΣΦΑΝΟΦΩΝΤΟΣΤΟΤΧΟΡΙΚΤΩΝΟΣΗΡΞΕΝΤΑ
 ΣΑΡΑΠΗΙΑΡΧΕΛΕΩΣΑΡΙΣΤΕΙΛΟΤΚΑΙΛΑΦΗΚΕΝ
 5 ΑΤΕΛΗΑΝΠΡΟΚΗΡΥΞΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΕΒΟΤ
 ΤΗΣΕΝΤΕΚΑΙΟΙΝΟΜΕΤΡΗΣΕΝΠΑΣΙΚΑΙΤΗΝΛΟΙ
 ΠΗΝΔΑΠΑΝΗΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕΠΟΙΗΣΑΤΟ

 ΕΠΙΛΗΜΙΟΥΡΓΟΥΑΝΤΙΟΧΟΥΙΕΡΕΩ
 ΤΗΣΡΟΔΟΥΑΡΧΕΛΕΩΣΜΗΝΟΣΑΡΤΕΜΙ
 10 ΣΙΩΝΟΣΤΑΜΙΕΤΟΝΤΟΣΘΕΥΚΟΥΛΟΥ
 ΗΡΞΑΝΤΑΣΑΡΑΠΗΙΑΠΑΝΚΡΙΤΟΣΚΡΗ
 ΤΟΛΑΟΤΚΑΙΚΛΕΑΙΝΕΤΟΣΑΠΟΛΛΩ
 ΝΙ ΤΟΥΚΑΙΛΑΦΗΚΑΝΑΤΕΙΛΕΙΑΝ
 ΠΡΟΚΗΡΤΞΑΝΤΕΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ

 15 ΕΠΙΛΗΜΙΟΤΡΓΟΤΠΑΝΚΡΑΤΟΥΙΕΡΕΩΣ
 ΤΗΣΡΟΔΟΤΕΡΜΟΚΡΑΤΟΤΜΗΝΟΣΑΡΤΕΜΙ
 ΣΙΩΝΟΣΤΑΜΙΕΤΟΝΤΟΣΒΟΥΛΟΘΕΜΙΟΣΤΟΥ
 ΚΛΕΙΝΩΝΟΣ ΙΑ ΤΟΤΗΡΞΑΝΤΑΣΑΡΑ
 ΠΗΑΚΛΕΙΝΩΝΚΛΕΙΝΩΝΟΣΑΓΗΝΩΡΙΕΡΟ
 20 ΑΝ Ι ΟΥΚΑΙΛΑΦΗΚΑΝΑΤΕΙΛΕΙΑΝΠΡΟΚΗ
 ΡΥΞΑΝΤΕΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ

 ΔΗΜΙΟΤΡΓΟΤΕΡΜΟΚΡΑΤΟΤΙΕΡΕΩΣΔΕΤΗΣΡΟΔΟΥ
 ΣΙΟΥΜΗΝΟΣΑΡΤΕΜΙΣΙΩΝΟΣΤΑΜΙΕΤΟΝΤΟΣΑΓ
 ΟΣΤΟΥΙΕΡΟΦΑΝΤ ΟΤΗΡΞΑΝΤΑΣΑΡΑΠΗΙΑΕΥ
 25 ΟΝΙΔΙ ΚΕΣΤΟΥΕΡ ΟΣΑΝΤΙΟΧΟΤΚΑΙΛΑ
 ΗΚΑΝ ΡΟΚΗΡΥΞΑΝΤΕΣΚΑΤΑΤΟΝ
 ΟΜΟΝ ΚΑΙΟΙΝΟΜΕΤΡΗΣΑΝΠΑΣΙ

Lapidem, cui titulus Naxius inscriptus est, in ecclesia S.
 Georgii, qui Diasurites illic audit, insuper ostium, per quod
 ex vestibulo in aedem itur, ut limen impositum reperi; resu-

pino igitur capite haud ita commode legendus scribendusque erat. Vicus, cuius ecclesia est, vocatur Drymalia (δρυμός) in mediae insulae convalle longe amoenissima situs, cuius laudes qui audire cupiat, adeat Rossii libellum insularem (Inselreisen p. 42).

Titulus ipse ad catalogos sacros referendus est, quorum varia fuerunt genera. Ac notissimum quidem fuit eorum, quibus ii, qui in ludis sacris palmas tulerant, recensebantur (sicut τὰ εἰς τοὺς Νεμεάτας ὑπομνήματα Paus. El. Post. XIII, 8). Alterum genus sacerdotum aliorumque ministrorum sacris operantium nomina referebat, cuius generis insigne exemplum est recens sacerdotum Halicarnassensium, quorum nomina ne antiquitate aboleantur ex vetere columna in novam transscribi iubentur (C. I. Gr. 2655 ubi cf. B. coll. p. 63. A. M. Dor. I, 130 sq.). Tertium denique horum catalogorum sive ἀναγραφῶν genus ipsarum solemnitatum in deorum honorem peractarum quosdam fastos sive annales exhibebat; cuius generis miror non plura ad nostram aetatem pervenisse exempla, ita ut in toto inscriptionum Graecarum corpore titulus, qui cum nostro comparetur, quantum scio, reperiatur nullus. Argumentum igitur tituli si spectas, recte dixeris ὑπομνήματα εἰς τὰ Σαράπεια. Sarapidis vero atque ceterorum deorum Aegyptiacorum sacra Ptolemaei Philadelphi maxime aetate in insulas atque deinde in ceteras Graeciae partes immigrasse verisimile est. Cf. Boeckh. Vol. I p. 783 b; de eadem re ex nummis antiquis disputatur in Miscell. observatt. crit. VII P. 1 p. 41. Bernh. Dion. Perieg. Vol. II p. 580. Quodsi titulum non ante Ol. 130—50 exarari potuisse ipsa sacrorum ratio docet, scriptura ea est, ut ad Romanorum imperatorum fere tempora deferamur. Praeter litteram Α enim (quam infracta lineola media iam Ol. 92, 4 in usu fuisse constat), litteram Ρ superne quadratam reperimus, qualem in tit. Thelpusio exhibuit Rossius Fasc. I t. X. Neque aliam aetatem redolet scripturae inconstantia atque negligentia. Ipsum feriarum nomen bis Σαραπήϊα, bis Σαραπίηα scriptum invenis;

ἀτέλεια et ἀτείλεια, Ἀρχέλειω; pro genitivo et quae sunt similia. Sed fortasse certius aliquid effici poterit. Etenim qui secundo loco affertur, magistratus ἱερεὺς τῆς Ῥόδου facit, ut de principatu quodam Rhodiorum cogitemus, siquidem Naxii, si sui iuris fuissent, explicari non posset, cur alius insulae magistratum eponymum (C. I. Gr. t. 2905) suis actis praescripsissent. Iam constat Antonium, quum Rhodum bellis civilibus exhaustam atque a Cassianis maxime exsuccatam (Plut. Brut. XXXII. App. B. C. IV, 65 sq.) consolari quodammodo et reficere vellet, Andrum, Naxum, Tenum Cycladas Rhodiorum dominio subiecisse (App. lib. V, 7). Verum addit idem Appianus, solus huius rei testis, Rhodiis, ut durius imperantibus, haud multo post insulas illas rursus ademptas esse, id quod Augusto imperatore factum esse e scriptoris verbis facile collegeris. Alter magistratus quum diserte ad Rhodios referatur, alterum ad eosdem referre non dubito. Demiurgi sunt Doriensium, testantibus Hesychio s. v. atque Eustathio Od. P, p. 1820; quare universis Peloponnesiis in epistola Philippi regis ap. Demosthenem de cor. 280 tribuuntur. Cf. Schömann Ant. iur. publ. Gr. 84, 10. Iidem apud Thessalos, Achaeos et quod propius ad Rhodios pertinet, apud Cnidios (Fr. Elem. epigr. p. 323). In titulo Cnidio (2653) eundem Eudoxum et demiurgum et sacerdotem solis deprehendimus. Quodsi de magistratibus eponymis recte coniecimus, cum aliqua probabilitate ad Augusti fere primordia titulum referemus.

Mensis solemnitatis Artemision; mensis non solum Ioni-
bus communis (C. I. Gr. II p. 273 a), sed etiam latius patens
(p. 924. Fr. Elem. p. 229), cum Aprili fere congruens, quo
mense etiam Romae Sarapidis sacra fiebant. Magistratibus et
mense praescriptis ipsorum sacrorum ordo variaque munera
afferuntur. Primum est ἀρχεῖν τὰ Σαράπεια; in primo
capite unus, in ceteris bini ἀρχαί dicuntur, quod verbum hic
idem valet atque in πανηγυριαρχῶ in tit. Cnidio 1653 ubi
Irene nescio quae honoratur, quod πανηγύρει cuidam Cnidio-

rum cum laude praefuerit πανηγυριορχήσασα φιλοτιμίως. Eodem modo etiam Sarapia Naxiorum suum magistratum sive ἀρχήν habuerunt, unde ceterorum ministrorum munera penderent. Cui magistratui adiunctum vides ταμίαν pecuniarum sacrarum custodem atque dispensatorem. Ipsius solemnitatis partes enumerantur tres ἀφιέναι ἀτέλειαν, βουθυτεῖν (sic enim verbum nusquam integre servatum restituere non dubitavi,) οἰνομετρεῖν: quarum prima in omnibus reddit festis, reliquae in primo tantum et quarto, ita ut de maioribus minoribusque Serapiis distinguendis cogitari possit. ἀτελείας privilegium per feriarum tempus in omnes, qui Serapia frequentabant, collatum esse videtur; id quod ad eos maxime pertinuisse puto, qui emendi vendendique causa conveniebant. (Cf. mercatus Olympiacus ap. Iustin. XIII, 5.)

Βουθυσία ea fere intelligenda est, qualis apud Athenaeum (IV, p. 149) describitur: ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίγνεται καὶ ἐστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. Adde tit. Tenium ap. B. II, p. 261. Οἰνομέτρησις denique quae fuerit, verbi ratio docet; quamquam hoc ipsum verbum, id quod satis mirum est, aliunde nondum innotuit. Analogum est σιτομετρῶ. Rem quodammodo illustrat Theodaesiorum, qualia apud Andrios celebrabantur, descriptio a Philostrato proposita. Hic enim ea liberalitate vinum plebeculae hauriendum impendebant, ut quod Saturno rege factum esse poëtae fabulantur, evenire videretur. Vinum enim ποταμηδόν per campos volvebatur. Quo loco afferre iuvat, quod ipsi in Andro insula audivimus et vidimus. Etenim in fecundissima insulae convalle prope vicum Mesoviae vivum saxum ostendunt politum, canalibus perfossum. unde antiquitus merum Bacchi liquorem in singulis dei festis profluxisse apud homines, qui accolant, fama est. Videsne vivam memoriam per secula propagatam, picturae Philostrateae optimam interpretem? Quantumvis enim rem a rhetoribus auctam esse credas, aliquid veri subesse hac ipsa vulgi opinione confirmatur. Sed ne hac in re, per se non iniucunda, diutius evagemur, si quis simi-

lium miraculorum alia exempla quaesiverit, reperiet a Welckero in adnotatione ad Phil. Sen. Imagg. XXV congesta, unde illud, quod in nostrum locum facit, luculenter apparet, οἰνομέτρῳσιν sive simplicem sive artificiosam in sacris Graecorum maxime insularium ceremoniis minime raram fuisse. His de aetate et argumento tituli praemissis, ipsum minusculis adscribam, singula quaedam, si opus fuerit, in calce additurus.

- Ἐπὶ δημιουργοῦ (τοῦ δεῖνος), ἱερέως δὲ τῆς Ῥόδου. Κριτοβούλου, Ἀρτεμισίου, ταμιεύοντος Φανοφῶντος τοῦ Χορίκτωνος ἤρξεν τὰ Σαραπήϊα Ἀρχέλεως Ἀριστείδου καὶ ἀφῆκεν
5 ἀτέλειαν προκηρύξας κατὰ τὸν νόμον ἐβουθύτησέν τε καὶ οἰνομέτρησεν πᾶσι καὶ τὴν λοιπὴν δαπάνην ἐκ τῶν ιδίων ἐποίησατο
- Ἐπὶ δημιουργοῦ Ἀντιόχου ἱερέως δὲ τῆς Ῥόδου Ἀρχέλεω μηνὸς Ἀρτεμισίου ταμιεύοντος Θεουκύλου
10 ἤρξαν τὰ Σαραπήϊα Πάνκριτος Κρ(ι)τολάου καὶ Κλεαίνετος Ἀπολλωνιάτου καὶ ἀφῆκαν ἀτέλειαν προκηρύξαντες κατὰ τὸν νόμον
- Ἐπὶ δημιουργοῦ Πανκράτου ἱερέως δὲ τῆς Ῥόδου Ἑρμοκράτου μηνὸς Ἀρτεμισίου ταμιεύοντος Βουλοθέμιος τοῦ Κλείωνος του ἤρξαν τὰ Σαραπήϊα Κλείων Κλείωνος Ἀγῆνωρ Ἱεροφαντίδου καὶ ἀφῆκαν ἀτέλειαν προκη-
20 ρύξαντες κατὰ τὸν νόμον
- Ἐπὶ δημιουργοῦ Ἑρμοκράτου ἱερέως δὲ τῆς Ῥόδου σίου μηνὸς Ἀρτεμισίου ταμιεύοντος Ἀγῆνωρος τοῦ Ἱεροφαντίδου ἤρξαν τὰ Σαραπήϊα Εὐ-
25 θρονίδης(?) Ἀέστου(?) Ἑρμόδωρος(?) Ἀντιόχου καὶ ἀφῆκαν ἀτέλειαν προκηρύξαντες κατὰ τὸν νόμον ἐβουθύτησαν καὶ οἰνομέτρησαν πᾶσι

Nomina non pauca insunt adhuc incognita. Vs. 3. *Φανοφῶν* alibi legisse non memini. Nomina propria in *φῶν* exeuntia, altera a *ΦΑΩ φαίνω*, altera *ΦΑΩ ΦΕΝΩ* originem ducunt; huc retulerim *Ξενοφῶν*, *Μητροφῶν*, *Λαιοφῶν*, *Χαιρεφῶν*, *Δημοφῶν*, *Βελλεροφῶν*, illuc *Ἱεροφῶν*, *Κλεοφῶν*, *Ἀριστοφῶν* (?), *Εὐρυφῶν*, *Ἀγλαοφῶν*, *Νικοφῶν*, *Φανοφῶν* denique, quod nomen eadem radice bis posita formatum est. Vs. 9. *ΑΡΧΕΛΕΩΣ* genitivum qui defendere voluerit, supponet fortasse nominativum *Ἀρχελεύς* (ut *Ἀχιλεύς*, *βασιλεύς*) harumque vocalium permutatarum testem afferet *Λευτυχίδην* et Schol. ap. Bekk. Anecd. 1197; sed quum praecesserit nominativus *Ἀρχέλεως*, nullo modo ferri poterit. Vs. 10. *Θεύκουλος* fortasse a *ΚΕΛΩ καλέω*: cf. *Θεοκόλος* apud Dymaeos magistratus eponymus C. I. 1543, *Θεγκύλος* ap. Paus. V, 15, 10. C. I. Gr. I. tit. 1738, vs. 9. Alia nomina a *ΘΕΥ* incipientia congescit Keil. Onomatol. Gr. p. 62, quibus addi potuit *Θεύλυτος* C. I. 2538, vs. 17. Simile nomen est *Στασιθεμῖς* et ipsum gen. masc. in tit. quodam Lycio. Vs. 25. nomina ratione minus certa restituuntur. Pro tertio esse potuit *Ἐρμόδοτος* s. *Ἐρμόλαος*.

Haec fere habui de titulo Naxio adnotanda. Alii tituli eiusdem generis iique antiquioris originis utinam multi reperiantur, ut eveniat Ovidianum illud:

Sacra recognosces annalibus eruta priscis.

2.

Propter sacrorum similitudinem subiungimus titulum Ambrysi (sive rectius Ambrosi, si audimus Schub. et Walzium ad Paus. X, 36 not. 1) repertum in ecclesia Panagiae. Idem esse videtur, quem Boeckhii t. I, n. 1729 edidit, a Meletio mire mutilatum atque depravatam.

ΑΛΚΑΙΟΣ
 ΛΑΜΠΡΩΝ
 ΑΜΦΙΔΑΜΟΣ
 ΣΑΡΑΠΙ
 ΙΣΙ
 ΑΝΟΥΒΙ
 ΤΑΝΠΑΣΤΑΛΑ
 ΚΑΙΤΟΠΡΟΠΥΛΑΙΟΝ

Ἀλκαῖος Λάμπρων Ἀμφίδαμος Σαράπι Ἴσι Ἀνούβι
 τὰν παστάδα καὶ τὸ πρόπυλον.

Lapis a sinistra mutilus est. $\bar{\alpha}$ pro $\bar{\eta}$ reperitur etiam in aliis eiusdem oppidi inscriptionibus: cf. ap. Boeckh. 1726, 27. De contracta dativorum forma egit Buttmannus in Gr. ampl. §. 56 not. 8.

Singulas templorum partes aut restitutas aut recens additas Diis dedicari in multis titulis legimus; sic C. I. II, 2713, 14 τὸν κίονα, 2125 τὰς περιναίους στοάς. Simile est argumentum tituli Andrii, quem edidit LeBas (Inscriptions Grecques et Lat. Fasc. V, 176) Μέμμιος Ροῦφος ὁ καὶ Ισίδωρος — — καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ τὸν ναὸν καὶ τὸ ΠΡΟΝΑΙΟΝ, non ut vir doctissimus scripsit τὸ ὑπόγειον. Cf. τὸ πρόναον in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 42.

3.

Eretriae.

Θ Ε Ο

ΕΛΠΙΝΗΣΕΙΠΕΝΕΠΕΙΛΗ
 ΦΑΝΟΚΛΗΣΦΑΝΙΛΔΟΥΠΤΟ
 ΛΕΑΣΙΟΣΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣΕΣΤΙ
 ΠΕΡΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΕΡΕΤΡΙΕ
 5 ΩΝΕΠΑΙΝΕΣΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙΕΙ
 ΝΑΙΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
 ΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΥΣΕΚΓΟΝΟΥΣ
 ΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΚΑΙ ΣΤΗΛΕ[Ι]
 ΛΙΘΙΝΕΙΤΗΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙΣΤΗ
 10 ΣΑΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔΟΣΙΕ
 ΡΩΙΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΠΡΟΣΟΔΟΝ
 ΠΡΟΣΤΗΝΒΟΥΛΗΝΚΑΙΤΟΝΔΗ
 ΜΟΝΠΡΩΤΩΙΜΕΤΑΤΑΙΕΡΑ

Θεοί

Ἐλπίνης εἶπεν· ἐπειδὴ Φανοκλῆς Φανιάδου Πι[ε]λεάσιος
 ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐστὶ περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἐρετριέων, ἐπαινέσαι
 αὐτὸν καὶ εἶναι πρόξενον καὶ εὐεργέτην καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκ-
 γόνους, ἀναγράψαι δὲ καὶ [ἐν] στήλῃ λιθίνῃ τὴν προξενίαν καὶ
 στήσαι ἐν τῇ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ καὶ εἶναι αὐτ[ῷ] πρόσοδον
 πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρῶτον μετὰ τὰ ἱερά.

Temporis notatio est nulla. Remotioris antiquitatis indi-
 cia sunt maxime duo, littera **Π** vetustiore modo scripta atque
Ε in dativ. sing. fem. *Πτολεάσιος* forma, quantum scio, in-
 audita. *Πτελεάσιος* demus Oeneidis ap. Steph. Byz. et ap.
 Eustath. ad Iliadis II, p. 297. In vs. 11. *ΑΤΤΟΙΣ* errasse
 videtur lapicida propter pluralem, qui antecessit, nisi forte in
 fine *ΠΡΩΤΟΙΣ* scribere praefers.

4.

Lapis Syrius in museo Hermopolitano, de cuius primordiis dixit Rossius (Inselreisen p. 9).

ΕΛΟΞΕΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΠΡΤΑΝΕΩΝΤΝΩΜΗ-Ι
ΕΠΕΙΒΕΡΝΕΙΚΗΝΕΙΚΟΜΑΧΟΤΓΤΝΗΛΕΑΡΙCΤΟΚΛΕΟΙCΤΟΤΕΙCΙΑΩ
ΡΟΤΑΓΑΘΗΝΤΕΚΑΙΕΤCΧΗΜΟΝΑΝΤΗΝΑΝΑCΤΡΟΦΗΝΠΕΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΝΠΑΣΙΝΑΡΧΕΙΝΗΤΕ ΓΟΝΕΜΗ ΕΚΤΩΝΙΑΙΩΝΑΦΕΛΩCΕΠΕΤΕ
5 ΑΕCΕΝΚΑΙΘΕΟΙCΚΑΙΑΝΘΡΩΠΟΙCΥΠΕΡΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΕΙΕΡΕΙΑΤΕ
ΚΑΤΑCΤΑΘΕΙCΑΤΩΝΟΙΡΑΝΙΩΝΘΕΩΝΑΙΗΜΗΤΡΟCΚΑΙΚΟΡΗCΤΩΝ
CΕΜΝΟΤΑΤΩΝΑΓΝΩCΚΑΙΛΑΞΙCΩΤΩΝΘΕΩΝΚΑΙΤΗCΠΟΛΕΩC
ΕΙΕΡΑΤΕΙCΑCΑΜΕΤΗΛΑΞΕΝΤΟΝΒΙΟΝΗΚΑΙΤΕΚΝΟΤΡΟΦΗCΑ
CΑΙ ΔΟΚΕΙΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΠΡΟΕΠΛΑΝΕCΑΙΜΕΝ
10 ΤΗCΓΤΝΑΙΚΟCΤΟΝΠΡΟΒΕΒΙΩΚΟΤΑΧΡΟΝΟΝCΤΕΦΑΝΩCΑΙΤΕΑΤ
ΤΗΝΧΡΤCΩCΤΕΦΑΝΩΩΠΑΤΡΙΟΝΕCΤΙΝΗΜΕΙΝCΤΕΦΑΝΟΙΝ
ΤΑCΑΓΑΘΑCΤΩΝΑΓΑΘΩΝΓΥΝΑΙΚΩΝΟΛΕΓΡΑΦΩΝΗΜΕΙΝΑΝΑΓΟ
ΡΕΙCΑΤΩΓΠΟΤΗΝΕΚΚΟΜΙΑΗΝΤΗCΓΤΝΑΙΚΟCΟΤΙCΤΕΦΑ
ΝΟΙΟΔΗΜΟCΟCΤΡΙΩΝΒΕΡΝΕΙΚΗΝΝΕΙΚΟΜΑΧΟΥΧΡΤCΩCΤΕ
15 ΦΑΝΩΑΡΕΤΗCΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑCΤΗCΕΙCΑΤΤΟΝ-Ε

Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ πρωτανέων γνώμη· ἐπεὶ Βερ-
νείκῃ Νεικομάχου, γυνὴ δὲ Ἀριστοκλέους τοῦ Εἰσιδώρου, ἀγα-
θὴν τε καὶ εἰσχήμοναν τὴν ἀναστροφὴν πεποιήται ἐν πᾶσιν
. ἐκ τῶν ιδίων ἀφελῶς ἐπετέλεσεν καὶ θεοῖς καὶ
ἀνθρώποις ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰερείᾳ τε κατασταθεῖσα τῶν
οὐρανίων θεῶν Ἀμήτερος καὶ Κόρης τῶν σιμνοτάτων, ἀγνῶς
καὶ ἀξίως τῶν θεῶν καὶ τῆς πόλεως εἰερατεύσασα μετέλλαξεν
τὸν βίον ἥ καὶ τεκνοτροφήσασα, (δι' αὐτὴν δὲ) δοκεῖ τῇ βουλῇ
καὶ τῷ δήμῳ προεπαίνεσθαι μὲν τῆς γυναικὸς τὸν προβεβιω-
κότα χρόνον στεφανῶσαι τε αὐτὴν χρυσῷ στεφάνῳ, ᾧ πάτριόν
ἐστὶν ἡμεῖν στεφανοῦν τὰς ἀγαθὰς τῶν ἀγαθῶν γυναικῶν, ὁ
δὲ γράφων ἡμεῖν ἀναγορευσάτω ὑπὸ τὴν ἐκκομιδὴν τῆς γυ-
ναικὸς ὅτι στεφανοῦ ὁ δῆμος ὁ Συρίων Βερνείκῃ Νεικομάχου
χρυσῷ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

Litterarum formae non minus quam sermonis barbaries indicio sunt, titulum ad Christianorum fere tempora esse re-ferendum. Iluc enim pertinent Iota, quod subscribitur, omis-

sum, accusativus *εὐσχήμεοναν*, quocum comparari possunt substantiva *γυναῖκαν*, *μητέρα*, *θυγατέρα* (C. I. 2089), *ἄνδραν* (1781) tertiae declinationis iam tum obsolescentis indicia; adiectivorum sic depravatorum exempla multo sunt rariora; in lapidibus certe nullum vidi. Eodem denique pertinet in vs. 10 *τὸν προβεβιωκότα χρόνον*, ut alibi *τὰ προβεβιωμένα*. Alios titulos in mulierum honorem conscriptos atque publice propositos si quis quaesiverit, reperiet plurimos in Corp. Inscript. (1633 sq., 1433 sq., 2384, 2653, 2814—23, 3001 sq., 3092 sq. etc.), nullum tamen Romanorum aetate vetustiorum. De more Graeco mortuos coronandi coronamque cum titulo sepulcro imponendi exposuit Franz. Elem. p. 331.

Titulum ipsum Ionico more satis prolixum esse animadvertes. Initium idem atque C. I. 2235. 2329 simile tituli Halic. 2656. Vs. 2. *Βερενίκη* pro vulg. *Βερενίκη* (Fr. Elem. p. 218) sive *Βερενίκη* (C. I. n. 361). *Ἀναστροφή* est vitae genus et ratio sicut in N. T. cf. C. I. 3053 *τὰν ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς εὐταξίαν ἀπεδείξατο*; C. I. 1331 *ἐπὶ τῇ ἀναστροφῇ ἥ πεποιήται*, atque verbum *ἀναστρέφωμαι* C. I. 2270. vs. 7.

Quartum versum ita, ut mihi satisfacerem, non potui restituere. *ἐπετέλεσεν* obiectum desiderat e. c. *πᾶσαν λειτουργίαν* (2099, 2061, 2768), *τὰς ἀρχάς* (2778, 2788), *τὰ μυστήρια* (3002). *ἀφελῶς* sicut ap. Boeckhium 2059 vs. 24, ubi emendavit V. C. *ἀφειδῶς*.

Vs. 9. Si adverbium excidit, fuit aut *δικαίως* aut *ἀγνῶς*: sed rectius est illud quod supra restitui ex C. I. tit. 2060 vs. 25. (Fr. El. p. 326 not. 2.) Mirum est praesens *δοκεῖ*. Vs. 11 de corona Syria conferas eiusdem insulae monumentum in C. I. 2347 c, quod nunc Athenis asservatur: *χρυσῇ στεφάνῳ τῇ ἐκ τοῦ νόμου* vs. 47. In eodem (vs. 53) prytanes Syriorum nominantur.

5.

Thespiis in colle antiquam urbem imminente prope aedem
Sti Charalampi (Leake Trav. in N. Gr. II p. 481).

<i>ΤΩΦΙΛΑΙΝΟΝΤΟΝ</i>	<i>Τ. Φ. Α. Φιλεῖνον τὸν</i>
<i>ΚΡΑΤΙΣΤΟΝΤΑΜΙΕΤ</i>	<i>κράτιστον ταμιεύ-</i>
<i>ΣΑΝΤΑΑΣΙΑΣΤΡΙ</i>	<i>σαντα Ἀσίας τρι-</i>
<i>ΒΟΥΝΟΝΠΡΑΙΤΟΡΑ</i>	<i>βουνον Πραίτορα</i>
<i>ΠΡΕΣΒΕΤΣΑΝΤΑΚΥ</i>	<i>πρεσβεύσαντα Κύ-</i>
<i>ΠΡΟΥΑΝΘΥΠΑΤΕΤ</i>	<i>πρου, Ἀνθυπατεύ-</i>
<i>ΣΑΝΤΑΛΥΚΙΑΣΠΑΝ</i>	<i>σαντα Λυκίας, Παν-</i>
<i>ΦΤΑΙΑΣΗΠΑΤΡΙΣΤΟ</i>	<i>φυλίας ἡ πατρίς τὸν</i>
<i>ΕΤΕΡΓΕΤΗΝ</i>	<i>ἐτέργετην.</i>

In basi marmorea. Philini nomen habes in C. I. titt. 163,
vs. 29, 199; in titt. Teniis 2336 et 39. LeBas Inscr. fasc.
V, 149.

6.

Ibidem. Limen est portulae ex ecclesia ipsa in adytum
ducentis.

N

- ... *ΤΑΚΤΑΛΛΙΟC*
 .. *ΚΚΤΑΛΛΑΡΟΜΟΥ*
 ΟΝΕΙΚΟΥΑΝΔΡΑΔΙΛΑΤΑΟΛΡΟ
 5 *ΝΗΑΡΑΜΟΝΟΤΘΕCΠΙΕΤCΑΝΑΡΑΧΙΛΑΛΑ*
ΤΑCΑΛΛΙΟCΚΕCΤΙΑΝΟCΑΝΑΡΑΧΙΑΝΚΡΑΤ
ΑΚΤΑCΑΠΟΛΛΩΝΙΟCΟΚΑΙΑΡΑΥΚΟCΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙC
ΟΠΛΕΙΤΟΛΡΟΜΟΥCΟΜΟΛΟΙΧΟCΑΔΕΞΑΝΑΡΟΤ
ΘΕCΠΙΕΤC ΠΟΙΗΤΗCΧΟΡΩΝ ΖΩCΙ
 10 *ΜΟCΖΩCΙΜΟΥΘΕCΠΙΕΤC CΤΝΩΡΙΑΙ ΠΩ*
ΔΙΚΗΦΑΔΟΤΙΟCΚΑΛΑΡΟC ΠΩΛΩΚΕΛΗΤ
CΙΑCΖΩΠΤΡΟΤΘΕCΠΙΕΤC <CΤΝΩΡΙΑΙ.
ΕΛΕΙΑΤΦΑΔΟΤΙΟCΑΜΦΙΚΛΗCΚΕΛΗΤΙ
ΤΕΛΕΙΩΓΟΡΓΟCΑΦΡΟΑΕΙCΙΟΥΘΕCΠΙΕΤC
 15 *ΑΡΜΑΤΙΠΩΔΙΚΩΜΗΤΡΟΛΩΡΟC*
ΧΑΙΚΙΑΕΤCΑΡΜΑΤΙΤΕΛΕΙΩΓΗΙΟCΒΑΔΕΡΙ

Hoc fragmentum non ad Musca Thespiensia — quorum nulli fuerunt ludi gymnici — sed ad Erotidia (Paus. IX, 31, 3) pertinet; ad eadem retulit Boeckhius titt. 1429, 30. 1590 et 91. Poeta, qui medius est inter gymnicos et curules victores, litteris paullo maioribus scriptus est. In initio quae perierint, non patet; collatis tamen Corp. Inscr. titt. 1590 et 91 *παῖδες* et *ἀγένειοι* videntur praecessisse. Totum fragmentum sic fere scripserim.

ἄνδρας πύκ]τας T. Αἴλιος ἄνδρα]ς σταδιαδρο-
μον[ς ὁ δεῖνα Φιλ]ονείκον, ἄνδρας διαυλοδρο[μους...]ν Πα-
ραμόνον Θεσπιεύς, ἄνδρας παλαιστὰς Αἴλιος Κεστιανός, ἄν-
δρας πανκρατιαστὰς Ἀπολλώνιος ὁ καὶ Δραῦκος Φιλαδελφεύς,
ὀπλειτοδρόμους Ὀμολοῖχος Ἀλεξάνδρον Θεσπιεύς, ποιητῆς χο-
ρῶν Ζώσιμος Ζωσίμου Θεσπιεύς, συνωρίδι πωλικῇ Φλάουιος
Κλάρος, πᾶλῳ κέλ[η]τ[ι Ἀγε]σίλας Ζωπύρου Θεσπιεύς, συνω-
ρίδι τελείῃ T. Φλάουιος Ἀμφικλῆς, κέλ[η]τ[ι τελείῳ Γόργος
Ἀφροδισίου Θεσπιεύς, ἄρματι πωλικῷ Μητροδώρος τοῦ δεῖ-
νος Χαλκιδεύς, ἄρματι τελείῳ Γηῖος Βαλέρι[ος]

Vs. 3. σταδιαδρόμος (cf. βιβλιαγράφος) sicut in tit. Aphro-
disiensi 2758 ap. B. et in Smyrnaeis. Vs. 7. ὀπλειτοδρόμοι
cur non diserte ἄνδρες dicantur, perspicuum est. Ὀμολοῖχος
s. Ὀμολοῖχος nomen inter Boeotos satis frequens C. I. 1577.
1590, Plut. Sulla c. 17, B. introd. ad Inscr., B. tom. I p. 726
a. Vs. 9. cf. χοροῦ πολιτικοῦ in tit. Thesp. ap. B. 1586 vs. 29.

7.

Titulus Orchomenius in monasterii ecclesia, archaeologis bene cognita, super ipsum Gratiarum templum exstructa (Ulrichs Reisen etc. I p. 180). Ecclesia est Deiparae Panagiae, quae *συννάους* habet Sctos Paulum et Petrum. Basis semi-circularis, in qua titulus est, alteri illi, cuius inscriptio ap. Boeckhium n. 1593 et ap. Müll. Orch. p. 471 legitur, omnino respondet, ipsa valde detrita ac praeterca inversa; quare

fuerunt, qui quae inscripta essent, legi posse omnino negarent. Vide B. proleg. ad 1593. Quae legere potuimus, sunt haec.

ΘΙΟΣ ΤΟΥ ΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΙΣ ΤΟ ΔΑΜΩ
ΜΝΑΣΙ ΓΕΝΕΙΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΔΙΚΟ ΘΙΩΝΟΣ
ΕΛΕΞΕ ΑΕΔΟΧΘΗΤΟΙ ΔΑΜΩΙ Σ ΠΙΟ
ΔΙΟΣ . . ΠΙΔΟ ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΗΜΕΝ
5 . . ΕΤΕΡΓΕΤΑΝ ΤΑΣ ΗΘΙΟΙΣ ΕΡΧΟΜΕΝΙΩΝ ΝΕ
.. ΕΝΑΥΤΤΑΣ ΚΗΨΥΚΙΑΣ ΕΠΙ ΠΑΣΙΝ ΚΗΑΣΦΑ
ΔΙΑΝΚΑΙΑΣ ΟΤΑΙΑΝ ΚΗΚΑΤΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΑΤΤΑΝ
ΟΔΕΜ ΚΗΙΡΑΝΑΣΙΩ ΚΗΑΤΤΥΚΗ ΓΟΝΟ
ΑΔΑΑΝΑΝ ΘΑΠΕΡΚΗΤΟΙ ΑΔΑΙΟΙΣ ΠΡ
10 ΞΕΝΟΙΣ ΚΗΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΓΕΓ ΑΠΤΗ

Θίος τούχαν ἀγάθαν Ἀριστοδάμω Μνασιγενεῖω ἄρχοντας,
Ἐνδικος Θίωνος ἔλεξε, δεδόχθῃ τοῦ δάμω (τὸν δεῖνα) Διοσ-
κορίδαο Ἀλεξανδρεῖα πρόξενον ἤμεν καὶ εὐεργέταν τὰς πό-
λιος Ἐρχομενίων (καὶ εἶμεν) αὐτὸν γὰρ καὶ φυκίας ἔπασιν καὶ
ἀσφαλίαν καὶ ἀσουλίαν (καὶ πο)λέμω καὶ ἰράνας ἰώ(σας) καὶ
αὐτὸν καὶ (ἐσ)γόνο(ις) (καὶ τὸν) ἄλλαν ἄν — (sive potius καὶ
τὰ ἄλλα πάντα) καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις πρόξενοις καὶ εὐερ-
γέτης γεγραπτή.

In accentibus ponendis Boeckhii rationem secutus sum, licet non omnino certam; Ahrens quidem (de dialectis Aeol. p. 167, 8) in Boeoticis vulgarem accentum servare maluit. Vs. 3. de diphthongo $\overline{\omega}$ in $\overline{\omicron}\iota$ ap. Boeotos mutata dixit Ahr. p. 194, neque vero illa exemplis caret (t. 1571, 3): hic utraque scriptio mire coniungitur. 4. Alexandria num Aeolensis sit, sicut in tit. 1564, nescio; accusativi formam eandem vides in verbis *Χηρωνεῖα* tit. 1569 a, *Ἥολεῖα* 1564. *εἶμεν* pro *ἡμεν* corrigere non ausus sum, quamquam correxit Boeckhii in fragm. 1563 c. vs. 3, neque Ahr. p. 191 $\overline{\epsilon}\iota$ ap. Boeotos in $\overline{\eta}$ transiisse concedit. Patronymicum *Διοσκορίδας* legitur etiam in tit. 1562; de verbo *ἔπασις* sive *ἐπασῖς* cf. Boeckh. p. 725. Ahr. p. 213. *ἐσγόνοις* dedi ex tit. 1562. 1563 a. b. 1564.

Aetas tituli vix poterit accuratius definiri; ante Alexandrum non scriptum esse facile perspicitur; aliquanto tamen

posteriorem esse dialecti in eodem titulo inconstantia formaeque nonnullae prorsus Atticae (ut in dat. plur. sēc. decl.) probarè videntur. Ad titulum Boeckhianum 1593 haec adnoto. In vs. 4 legitur *MEINII. TAO*, unde id quod Müllerus volebat, *Ισμεινειέταο* commendari videtur; *A* certe non est in lapide. Vs. 11. *ΕΡΜΑΙΚΩ* (quod correxit B.) in lapide est.

8.

Ibidem, ecclesiae muro intrinsecus insertus magnamque partem calce obductus, quare non totus legi potuit.

ΦΙ.Ο.ΩΜΩΑΡΧΟ ΟΙΩΤΟΙΣΕΡΧΟΜΕ
ΟΙΣΔΕΘΙΟΓΝΕΙΤΙΔΑΟΠΟΔΕΜΑΡΧΙΟΝΤΩΝ
ΕΥΧΑΡΙΔΑΟΔΑΜΑΤΡΙΧΙΩΚΑΦΙΣΙΔΑΔΟ ΕΔ
Α.ΑΣΙΩΦΙΔΑΙΟΣΠΟΤΑΜΟΔΩΡΙΩΓΡΑΜΜΑΤΙΔ
5 ΟΝΤΟΣΤΟΙΣΠΟΔΕΜΑΡΧΟΙΣΠΟΛΤΡΕΙΤΩΘΙΟ
ΚΟΤΔΕΙΩΤΟΝΠΡΑΤΟΝΕΣΤΡΟΤΕΤΑΘΗ
ΜΝΑΣΙΔΙΚΟΣΑΘΑΝΟΔΩΡΙΟΣΠΟΤΘΙΑΣΘΙΟΔ
ΟΤΙΟΣΘΡΑΣΥΔΑΟΣΤΙΜΑΣ.ΙΩΠΠΩΝΑΘΑΝ
ΟΔΩΡΙΟΣΑΠΟΔΑΟΔΩΡΟΣΟΛΤΜΠΙΧΙΟΣΚΟΡΕΙΔ
10 ΔΑΣΞΕΝΩΝΙΟΣΕΤΠΟΜΠΟΣΚΑΛΛΙΓΙΤΟΝΙΟΣΠΟ
ΘΩΝΑΜΙΝΟΚΛΕΙΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΣΑΓΑΣ
ΙΟΣΠΟΤΘΟΔΩΡΟΣΟΡΝΙΗΟΣΤΙΜΟΔΔΕΙΟΙ
ΟΡΙΧΙΟΣΕΤΡΤΛΟΧΟΣΦΑΣΤΙΝΙΟΣΠΤΩ
ΑΝΑΣΙΩΝΟΣΑΜΙΝΙΑΣΤΙΜΩΝΙΟΣΑΓΕΙΣΑ
15 ΔΡΟΣ.ΙΩΝΙΟΣΚΑΦΙΣΟΔΩΡΟΣΔΑΚΡΑΤΙ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΑΡΙΣΤΟΙ
ΝΕΣΧΙΛΟΤΔΕΙΟΣΔΕΤΞΙΠΠΟΣΟΛΤΜΠΙΧΙΟ
ΔΙΟΝΙΟΥΣΙΟΣΤΕΛΕΣΑΡΧΙΟΣΚΑΛΛΙΑΣ
ΝΙΚΟΚΛΕΙΟΣΙΜΝΑΣΙΝΙΚΟΣΑΡΙΣΤΟΔ
20 ΑΜΙΟΣΩΝΑΣΙΜΟΣΒΙΟΤΤΩΓΛΑΤΚΟΣΚΑ
ΙΑΙΩΝΙΟΣΜΝΑΣΙΘΑΔΕΙΣΘΙΟΠΟΜΠΙΟΣΣ
ΑΘΩΝΟΜΟΔΩΙΧΙΟΣΕΤΑΓΓΕΛΟΣΘΙΟΤΙ
ΜΩΜΕΝ.ΔΑΜΟΣΘΙΟΤΙΜΩΕΡΜΩΝΑΘΑΝΗ
ΟΣΜΝΑΣΙΩΝΜΝΑΣΙΘΙΩΝΔΑΜΙ...ΩΝΣΑΜΙ
25 ΧΙΟΣΜΤΡΤΩΝ ΟΜΦΟΡΩΝ
ΙΟΣΚΑΡΑΙΧΟΣΤΙΜΑΝΔΡΙ

Catalogus militaris Orchomenius; eiusdem sunt generis titl. ap. Boeckh. 1574 et 1575 et maxime tit. Orchomenius 1573, quem et ipsum huc pertinere Leakii apographum magis integrum, quod postea edidit, docet (Travels in northern Greece II n. 37). Catalogum, quem proposuimus, sic restituerim: Φιλοβώμω (vel Φιλοκώμω) ἄρχοντας Βοιωτοῖς, Ἐρχομενίοις δὲ Θιογενειτίδαο, πολεμαρχιόντων Εὐχαρίδαο Δαματριχίω, Καφισιάδαο Πεδαβασίω (?), Φιάλιος Ποταμοδαριώ, γραμματιδ(δ)οντος τοῖς πολεμάρχοις Πολυρρεΐτω Θιοκουδέϊω τὸν πρῶτον ἐστροτευνάθησαν

Μνασίδικος Ἀθανοδώριος

Πουθίας Θιοδότιος

Θρασύλαος Τιμασιθίω

Ἴηπων Ἀθανοδώριος

Ἀπολλόδωρος Ὀλυμπίχιος

Κορειάδας Ξενώνιος

Εὐπομπος Καλλιγιτόνιος

Πούθων Ἀμυνοκλεῖος

Καλλικράτης Ἀγάσσιος (?)

Πουθόδωρος Ὀρνιῆος

Τιμόμειλος (?) Μορίχιος (?)

Εὐρύλοχος Φαστίνιος

Πτω...ανας Ἰωνος (?)

Ἀμυνίας Τιμώνιος

Ἀγείσανδρος Φιλώνιος

Καφισόδωρος Λακράτιος (?)

Ἀριστοκλεῖς Ἀρίστωνος

Ἀριστο.νες Χιλουδεῖος

Δεῦξιππος Ὀλυμπίχιος

Λιονιούσιος Τελεσάρχιος

Καλλίας Νικοκλεῖος

Μνασίνικος Ἀριστοδάμιος

Ὠνάσιμος Βιότιω

Γλαῦκος Καραιώνιος (?)

Μνασιθάλεις Θιοπόμπιος

Σαθων (?) Ὁμολώχιος
 Εὐάγγελος Θιοτίμω
 Μενέδαμος Θιοτίμω
 Ἐρμων Ἀθανιῆος
 Μνασίων Μνασιθίων
 Δαμι...ων Σαμίχιος
 Μ(ο)ύρτων —
 Καράχος Τιμάνδριος

Sequuntur alia nomina.

De magistratibus praescriptis videas B. ad C. I. I p. 730 a et b. Polemarchos autem tres fuisse (non sex, ut voluit Boeckhiius titulorum 1573 et 74 testimonio non satis firmo usus) ex nostro catalogo patere videtur; neque enim Δαματρίχιος et Ποταμοδώριος non pro patronymicis haberi possunt (cf. Ahr. p. 214). Vs. 4. Simplex δ pro ζ in media voce quum sine exemplo sit (l. l. p. 175) γραμματίδδοντος restituere non dubitavi. Vs. 6. τὸν προῶτον quid significet, dubitavi. Ac primum quidem de mense cogitabam, ita ut etiam Orchomenios nonnumquam sicut Daulidenses et Elatienses (cf. B. C. I. p. 734) ex numeris menses designasse putarem. Sed mox aliter statui. Praeter accusativum enim, qui pro genitivo (μεῖνος πρώτον 1569, a, III.) ferri vix poterit, alius titulus cum nostro collatus meliora me edocuit. Etenim in titulo Boeckhiano 1573 ap. Leakium l. l. ita pergitur ΚΑΛΛΙΜΕΛΙΟΣΤΥ..ΡΑΤΟΝΕΣΤΡΟΤΕΥΑΘΗ et cetera, quae satis corrupta esse videntur. Quibus in verbis illud ΤΟΝ ΠΑΤΟΝ inesse non dubito. At mensis iam in initio tituli significatus est ΕΡΧΟΜΕΝΙΥΣΔΕΚΑΡΑΙΧΩΕΡΜΑΙΩ ex interpretatione Boeckhii μεῖνος subintelligentis, de qua omnino ambigi non potest. Quare ad τὸν προῶτον aliud supplendum esse apparet, fortasse σιρατόν sive στόλον. De verbo ἐστροτευνάθη(σαν) doctiores iudicent; ο pro α reddit in tit. Leakiano supra allato B. C. I. στροταγήσαντα 2189. Ahr. p. 76 vs. 10. Ξενώνιος tit. 1601. Καλλιγίτονος et Ποίθων tit. 1593, 12. Καλλικράτεις contra praecepta grammaticorum non pugnāt;

cf. Ahr. p. 182. Idem nomen ap. Leak. l. l. tit. 37. *Τιμόμειλος* restitui ex inscr. 1573, 6; Caphisodori nomine nullum in his locis frequentius est: cf. 1573, 5; 1577, 9; 1578, 1580, 1608 e etc.

9.

Delphis sub templo Apollinis.

ΚΑΙ Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΤΩΝΣ
ΝΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟΤ ΚΟΙΝΟΤΩΝ ΑΜΦΙΚ
ΝΩΝ ΑΙ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΚΤΙΑΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΙΒ. ΚΛΑΥΤ
ΤΙΟΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΕΟΜΑΧΟΣ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙΤΗΣ ΤΟ ΑΝΑΛΗΜΜΑ ΤΟΤΕΣΩΤΟΙ ΠΟΤΟΣ
ΑΝΑΡΙΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΩΘΕΝ ΕΠΟΙΗΣΑΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΥ
ΘΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΚΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

Fragmentum tituli satis memorabile, sic fere scribendum:

— — — — καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ ἄρχων τῆς ἱερᾶς Ἀκτιακῆς βουλῆς Τιβ. Κλαύδιος υἱὸς πόλεως Κλεόμαχος Φιλόκαισαρ καὶ Φιλόπατρις Νεικοπολείτης τὸ ἀνάλημμα τὸ τε ἔσω τὸ ἐπὶ τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὸ ἐξωθεν ἐποίησαν ἐκ τῶν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος τόκων καὶ προσόδων

Ἀνάλημμα, quod duplici significatione in inscriptionibus invenitur, h. l. non est solarium (ut in tit. Iasensi 2681), sed muri substructi intelligendi sunt, quomodo etiam in tit. 1104, ubi de templis Isthmicis agitur, interpretandum est: Π. Αικίνιος τοὺς ναοὺς καὶ τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ἐπὶ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασε. Huiusmodi opera Delphis quam maxime requirebantur. Hic enim, si exiguum quandam planitiem, ipsis rupibus subiectam, exceperis, totus locus adeo declivis est, ut si quid splendidius et solidius aedificandum sive exornandum erat, magnis substructionibus artificiosa quaedam planities conformanda fuerit. Cuiusmodi muros aut integros aut semirutos non paucos Delphis videre licet, omnes aequaliter fere ab occidente orientem versus ductos,

superiores ad aedificia sacra, inferiores ad privatas domos sustinendas factos, ut siquis totam convallem contempletur, etiamnunc ingens quoddam theatrum aspicere sibi videatur. Cf. Ulrichs Reisen I p. 42 n. 2. Statuarum silva, quarum vel Plinii aetate plus tria millia supererant, proxime circa templum Apollinis in edito planoque loco collocata erat, quare a Brenno ex Boeotia adveniente eminus in itinere conspici poterant. Ulr. p. 61. Iustin. 24, 7. Hanc statuarum arcam aliamque exteriorem, minus perspicue significatam (τὸ ἀνάλημμα τὸ ἔξωθεν), novis muris fulciendam susceperat cum aliis aut cum altero aliquo, cuius nomen extinctum est, Tib. Claudius nescio quis, de quo num in hac Claudiorum multitudine imperatorum aetate per Graeciam dispersa aliquid certius effici possit, dubito. Honores illi, quibus functus est, quales fuerint, alii iudicent.

10.

Titulus repertus est in confiniis Boeotorum et Locrorum Opuntiorum, qua ex vico, qui Martini dicitur, Tegyras versus itur, Sti Nicolai sacello insertus. Prope distat aedes Sti Athanasii, in collo conspicuo sita murisque antiquissimis cincta. Fortasse Cyrtones oppidum hunc situm occupavit (Paus. IX, 24). Sed tota haec montuosa regio, quae Copaidem paludem sinumque Opuntium interiacet, mirum quantum incognita est, ut de montibus, oppidis, finibus nihil certi constet. Hoc loco monuisse sat est, titulum esse Boeoticum; quod enim Meletius, cuius verba attulit Boeckhius ad. 1755, adiacentes vicos χωρία τοῦ Ταλαντίου dicit, ad recentiore tantum eamque episcopalem locorum descriptionem respexit. Idem titulus ex pessimo Meletii apographo in Mülleri librum Orchomenium (p. 472) et in Boeckhii C. I. (1755) transiit, qui eum inter Opuntios retulit literasque στοιχηδόν disposuit.

Α Γ Λ Θ Η Τ Τ Χ Η Ι

- ΟΞΕ. ΗΙΕΡΑ. ΕΡΟΤΣΙΑΤΟΤΣΩΤΗΡΟΣ
 ΣΚΛΗΠΙΟΤΕΝΚΟΙΝΩΣΤΗΛΗΝΑΝΑΓΡΑ
 ΝΑΙΕΝΗΣΤΗΛΗΕΙΝΑΙΤΑΤΠΟΓΕΓΡΑΜΜ
 ΠΟΛΛΩΝΚΑΙΜΕΓΑΛΩΝΩΝΕΤΕΡΓΕΤΗ
 5 ΘΗΠΑΡΑΤΟΤΘΕΟΤΟΜΝΗΜΗΣΑΡΙΣΤΗΣ
 ΙΟΥΑΙΟΣΑΡΙΣΤΕΑΣΕΧΑΡΙΣΑΤΟΔΙΑΤΟΤ
 ΘΕΟΤΤΗΓΕΡΟΥΣΙΑΧΩΡΕΙΛΙΟΝΣΤΙΦΑ
 ΡΙΟΝΩΟ.ΤΣΤΟΠΩΣΤΙΩΓΕΙΤΟΝΕΣΑ
 ΠΟΜΕΝΗΟΤΣΑΤΡ.ΘΑΛΑΜΟΣΚΑΙΠΡΟΣ
 10 ΛΟΝΤΩΝΚΑΛΛΙΣΤΗΣΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ
 ΑΠΟΔΕΑΡΚΤΟΤΑΤΡ.ΘΕΩΔΩΡΟΣΑΠΟ
 ΔΕΑΤΣΕΩΣΟΙΑΡΕΣΚΟΝΤΟΣΟΛΜΩΝΙ
 ΟΤΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙΑΠΟΔΕΜΕΣΗΜΒΡΙΑΣ
 ΣΥΜΦΟΡΟΣΟΛΜΩΝΙΟΣΚΑΙΟΙΝΕΙΚΟΣΤΡΑ
 15 ΤΟΤΤΟΤΖΩΠΤΡΟΤΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙΕΠΙΤ
 ΦΥΤΕΥΣΑΙΤΟΥΣΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΑΣΚΑΙΕ
 ΑΙΩΝΙΟΝΑΝΑΦΑΙΡΕΤΟΝ∞ *)

ἔδοξε τῇ γερονσίᾳ τοῦ Σωτῆρος Ἀσκληπιοῦ ἐν κοινῷ στήλην ἀναγραφῆναι, ἐν ᾗ στήλῃ εἶναι τὰ ὑπογεγραμμένα· ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων, ὧν, εὐεργετήθῃ παρὰ τοῦ θεοῦ ὁ μνήμης ἀρίστης Ἰούλιος Ἀριστέας, ἐχαρίσατο διὰ τοῦ θεοῦ τῇ γερονσίᾳ χωρείδιον στιφάριον... (τόπῳ σὺν ᾧ) γείτονες ἀπὸ μὲν ἡοῦς Ἀῦρ. Θάλαμος καὶ προσδόντων(?) (τῶν) Καλλίστης κληρονόμων, ἀπὸ δὲ ἄρκτου Ἀῦρ. Θεόδωρος, ἀπὸ δὲ δύσεως οἱ Ἀρέσκοντος Ὀλμωνίου κληρονόμοι, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας Σύμφωρος Ὀλμώνιος καὶ οἱ Νικοστράτου τοῦ Ζωπύρου κληρονόμοι ἐπὶ τῷ φυτεῦσαι τοὺς γερονσιαστὰς καὶ ἔχειν αἰώνιον ἀναφαίρετον.

Hunc titulum in eodem lapide excipit alius eiusdem argumenti, qui quum tam male habitus sit, ut pauca tantum hic illic legantur, haud operae pretium visum est, singulas litteras omnes perscribere. Initium sic fere legendum est: ἔδοξε κατὰ

*) Ω litterae formam hic titulus hanc habet W, quam non potuit imitari typographus. F. R.

τὴν αὐτὴν ε.η.ησιν ἀναγραφῆναι καὶ ἕτερον χωρίον ὃ (ἐχα-
ρίσατο) τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ ὃ ἀξιολογώτατος Ἀὐρ. Μενεκράτης
Ἐρατωνιανός (διὰ) εὐεργεσίας (ὁμοί)ας ἀμπελικόν . .
. ἱπποβοτίῳ . . . in sequentibus fines fundi, ut supra, de-
signantur; in extremo titulo sunt haec: vs. 13. εἰσὶν δὲ οἱ
γερουσιασταὶ οἷδε . . Ἀνδρόλιος . . Τειμοκράτης Χαρικλέους
τοῦ Ἀὐρ. Ἐρατωνιανός, Μεγίστας Ἐπαφροδέιτος Μεγίστα,
Κόσμος Ἐπαφροδέιτου, Σώσιμος Χαρικλέους, Ἐπίκτητος .
ος . ου

Finis tituli in margine lapidis additus est: ἔδοξεν οὖν
τῇ γερουσίᾳ cetera non leguntur usque ad vs. 9. (ἐάν)
δὲ τις ἔξωθεν δοκί . . ἢ ὑπὸ τῆς γερουσίας, εἰσφερέτω εὐ-
θέως τῇ γερουσίᾳ × ἑκατὸν (i. e. denarios centum) ἐγράφη
Ἀρχοντος Ἀὐρ. Ζωπύρου μηνὸς Βουκατίου ζ'

11.

Delphis in muro polygono sub templo Apollinis.

ΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΤΑΙΑΣΟΠΩΡΙΝΗΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ
ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΜΑΧΩΝΑ ΞΕΝΝΙΑΝ ΟΙΚΙΑΔΑΝ ΣΤΡΑΤΑΓΟΝΕ ΔΩΚΑΝΟΙ
ΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕΣ ΜΕΝΕΚΡΑΤΙ ΑΙΜΕΛΕΝΘΙΩ ΛΑΜΙΕΟΙΣ ΑΤΤΟΙΣΚ
ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΥΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΕΠΙΜΕΙ
ΟΜΕΝΟΙΣ ΚΑΙ . . . ΑΣ . . . ΕΙΛΑΒ . . ΟΙΣ ΤΟΝ Κ. ΣΜΟΝΤΑΙ ΑΘΑΝΑΙ
ΤΑΙ ΠΡΟΝΑΙ ΑΙ

Πλείστωνος ἄρχοντος πνλαίας ὀπωρινῆς ἱερομνημονούντων
τῶν περὶ Μάχωνα, Ξεννίαν, Οἰκιάδαν, Στράταγον ἔδωκαν οἱ
ἱερομνάμονες Μενεκράτει καὶ Μελενθίῳ Λαμείοις αὐτοῖς καὶ
προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτέλειαν ἐπιμε-
λ(ηταῖς γεν)ομένοις καὶ . . . (μεν)οις τὸν κόσμον τᾷ Ἀθάνᾳ
τᾷ Προναίᾳ.

Neque in initio tituli neque in fine quidquam deest. ἐπὶ
omissum est, id quod in titt. Delphicis, si nomen magistratus
ante participium positum est, fere nunquam fieri solet. Ar-
chontem esse Delphorum quisque videt. Hieromnemes, ut
videtur, unius gentis afferuntur, non variorum Amphictyonum,

sicut afferuntur in ceteris titulis e. c. in tit. C. I. 1689 b atque plenius in inscriptione Delphica adhuc inedita, ubi haec sunt: *ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Βουθήρα, Καλλία, Φρίκωρος, Ἀλκίδα, Ἀποικία, Δελφῶν Ἀθάμβου, Ἀμεινία — Φωκέων — Λοκρῶν — Βοιωτῶν — Εὐβοιέων — Ἀθηναίων — Ἐπιδαυρίων*. Iam quum hoc loco gentis nomen nullum additum sit, quaeritur, cuiates fuerint illi quatuorviri? Aetoli, ni fallor. Aetoli enim antiquitus, ut constat, Amphictyoniae expertes vi atque iniuriis, de quibus in decreto quodam ap. Polybium IV, 25. ol. 139, 4 Graeci conqueruntur (cf. B. C. I. p. 824), apud Amphictyones pertendisse videntur, ut reciperentur; recepti vero eum principatum assecuti esse, ut postea aut inter ceteros primi (sicut in tit. supra allato) aut ceteris omissis soli (C. I. 2350, 1694) inter Amphictyones nominarentur; id quod me iudice etiam in nostro titulo factum est, ne nomine quidem Aetolorum addito. Nomina ipsa Aetolicam originem profitentur, maxime *Στράταγος* (cf. 1689 b), *Μάχων*, *Ξεννίας*, quibus cum conferas nomina sicut *Ἀποικίας*, *Βουθήρας*, *Πολέμαρχος*, *Φρίκων*, *Ἀλκίδας*, quae omnia quandam Aetolicam ferocitatem prae se ferunt. Quae quum ita sint, haud temere, puto, quatuor illos hieromnemones Aetolos esse dixerim, idemque statuendum erit in tit. C. I. 1689 (b). *Πυλαίας* nomen illis conventibus, sive Delphis sive Thermopylis haberentur, proprium fuisse constat; v. Schömann. Ant. iur. publ. Gr. p. 391. C. Fr. Herm. Ant. Gr. §. 14, 7. In sequentibus offendit forma omnino singularis *Λαμείοις* pro *Λαμειῦσι*. Post *αὐτοῖς καὶ* — exspectabis *ἐκγόνοις*, quod negligentia lapicidae omissum esse suspicor, maxime quum illud *καὶ* ad *προδικίαν* et quae sequuntur minus bene referatur. Versus quintus duobus participiis appositis causas quasdam afferre debet, cur honores praescripti in Lamiienses illos collati sint; priora recte restituta videntur *ἐπιμεληταῖς γενομένοις*; de sequentibus dubito; fortasse: *καὶ — ἐπισκευασαμένοις τὸν κ. vel καὶ πάντα εἰσενεγκαμένοις τὸν κόσμον τῇ Ἀθὰνα τ. Προ*. Extrema denique tituli verba Minervae Delphicae cognomen exhibent, quod adhuc in inscriptio-

nibus nondum repertum est. Quare quae viri docti de hoc nomine disputaverunt, hoc titulo reperto ita dirimuntur, ut Delphis quidem formam *Προναία*, quam ut veram et antiquiorem strenue tuitus est Müllerus in Encycl. Halensi (s. v. Pallas Ath. p. 101), usu receptam fuisse appareat. Nuper de hac dea egit Ulrichius V. C. l. l. cp. IV. atque in appendice, ibique de fragmentis templi ante hos IV. annos a Laurentio repertis primus retulit. Quae fragmenta si recte ad illam Minervae aedem referuntur, templum fuit rotundum cum prostylo; id quod cum iis, quae Pausanias de pronao eiusque statuīs narrat, minus bene congruere mihi videtur. Cyriacus vero, ubi de rotundo Apollinis templo dixit, num Minervae aedem intellexerit, vehementer dubito: (cf. Boeckhii proleg. ad titt. 1693 et 94:) neque magis mihi persuadeo Minervae Pronaeae aedem fuisse tholum illum Delphicum, de quo scripserit Theodorus Phocacus (Vitr. VII. praef.).

12.

Ibidem.

ΦΟΙΛΑΝΕΝΕΩΣΑΝ ΤΑΝΠΑΤΡΙΟΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙ
ΘΕΑΡΟΔΟΚΙΑΝΤΕΛΕΣΙΑΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣΟΙΣΥΜΑΙΩΙΚΑΙΕΔΩ
ΚΑΝΑΤΤΩΙΚΑΙΕΚΤΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΘΕΑΡΟΔΟΚΙΑΝ.

ΤΑΙΕΟΝΤΙΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙ
ΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΔΟΣΑΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΟΔΑΜΟΥΒΟΥΛΕΤ
ΟΝΤΩΝΑΜΥΝΤΑΚΛΕΟΤΙΜΟΤΕΤΙΜΩΝΑΛΑΜΥΝΤΑ

*Δελφοὶ ἀνενέωσαν τὴν πατριὸν προξενίαν καὶ Θεαροδοκίαν
Τελεσίᾳ Στρατίωνος Οἰσυμαίῳ καὶ ἔδωκαν αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις
προξενίαν Θεαροδοκίαν εὐεργέτᾳ ἐόντι προμαντείαν προεδρίαν
προδικίαν ἀσυλίαν ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ
τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Νικοδάμου, βουλευόντων
Ἀμύντα Κλεοτίμου Ἐνυμώνδα Ἀμύντα.*

Exceptis duabus lacunis, quae facillime restituuntur, titulus integer est. Eiusdem generis sunt titt. Delph. 1691, 92 et alii

multi; sed proxeniae hic additur theorodocia, quod novum est. Cf. tit. Hermionensem (1195), quo cōstituitur *Θεαροδόκος* Agoraesus quidam (*καταστᾶσαι δὲ καὶ Θεαροδόκον, ὅστις ὑποδέξεται παραγινόμενους τοὺς συνθύτας ἐπὶ τὰν θυσίαν*). Telesias igitur Stratonis f. theorias Delphicas Oesymae excipiendi munere fungebatur, quod munus cum proxenia honoris causa in eum a Stratone patre transiit. Cf. Boeckh. ad C. I. 822, b. De patria Telesiae reperies nonnulla ap. Leak. Tr. in N. Gr. III, 178. 224.
